

น้องภูและพ่อน๊อต เริ่มต้นนับ 1 กับฟลอร์ไทม์ (ตอนที่ 2)

อาจารย์กิงแก้วครับ เรื่อง SI ของน้องภู ถ้าผมไม่ได้พาไปประเมิน แล้วผมจะพอช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของเค้าได้เองมั๊ยครับ

เช่น การกลัวเสียงบางอย่าง หรือกลัวผิวสัมผัสบางอย่าง หรือการจับแก้วน้ำยกดื่ม หรือการจับปากกาเขียนกระดาษ คือผมรู้สึกว่่าเค้าก็มีปัญหาเหมือนกัน แต่ก็รู้สึกว่่าแก้ได้ด้วยควมไว้วางใจพ่อแม่

เช่น เมื่อก่อนน้องภูไม่ชอบจับแก้วน้ำยกดื่มเอง แต่เดี๋ยวนี้ จับแก้วได้แล้ว แต่ยังกะน้ำหกในการยกดื่มไม่ได้ มีหกทุกทีที่ยกแก้วดื่มน้ำเลยครับ จนบางครั้งไม่ยอมจับแก้วต่อ หรือการจับปากกาเขียนกระดาษ แค้ชิตๆเขียนๆลงกระดาษเฉยๆ แต่เค้าก็จดจนกระดาษเป็นรู เลยเล่นจิ้มกระดาษกันซะมันส์ไปเลย

คือผมสงสัยว่่า ถ้าเราจะประเมิน SI ของลูกเอง ต้องมีหลักอะไรที่ต้องรู้ก่อนมั๊ยครับ และอายุของเค้ามีอะไรที่สำคัญ ที่ต้องเร่งช่วยแก้ไขหรือเปล่าครับ

โดย น๊อต.....

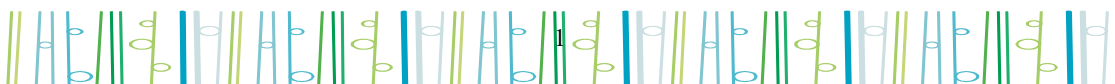
ก็พอจะได้อยู่เหมือนกัน หากพ่อแม่ "ตาไว" มาก ๆ โดยประเมินเขาทั้งในบ้าน สนามเด็กเล่น และเมื่อเข้าโรงเรียนแล้ว ที่ว่าต้องตาไว เพราะบางทีเขาหลบแบบ "เนียน" มาก

การประเมินใช้เปรียบเทียบกับเด็กวัยเดียวกัน หลักการมีแค่ “อะไรที่เขาทงไม่ได้ หรือทำไม่ได้ เช่น เสียง ผิวสัมผัส กลิ่น การเคลื่อนไหวในบางแนว ๆ ก็ค่อย ๆ พาเขาเผชิญ ทีละเล็กทีละน้อย ด้วยความเห็นอกเห็นใจ และเลือกสิ่งทีจำเป็นกับชีวิตก่อน”

ใช้แนวทางในหนังสือประกอบด้วยก็ได้คะ ถึงแม้จะมีนักบำบัดประเมินและฝึกให้ ก็เป็นแค่เบื้องต้นเท่านั้น พ่อแม่ต้องไล่เก็บรายละเอียดเองอยู่ดีคะ

คิดว่าตอนนี้ ได้เวลาหาสนามเด็กเล่นแล้วคะ จะได้ประเมินเขาได้คร่าว ๆ ได้รู้ได้เห็นอะไรบางอย่างทีเขายังต่างจากคนอื่น อาจจะสะกิดใจช่วยให้พ่อแม่ไม่ประมาทจนเกินไป

โดย กิงแก้ว.....

วันนี้ขออนุญาตใช้เนื้อที่กระทู้นี้ตอบนักบำบัดและผู้ปกครองที่ถามกันมาหลายท่านนะคะ ว่าทำไมตอบคุณน้อยละเอียดจัง บางท่านก็ชื่นชมยินดีว่าละเอียดดี

แต่พอดิฉันถามกลับว่า “อะไรละเอียด อะไรดี” ก็ซังกง ๆ ก็สรุปว่ามันดีก็แล้วกัน

กลับมาที่หลักการของฟลอร์ไทม์ ที่จะต้องส่งเสริมทั้งภาพรวมและรายละเอียด ดังนั้นการสรุปภาพรวมว่าดีนั้นไม่พอ ต้องดูรายละเอียดว่าแท้จริงแล้วเป็นอย่างไรด้วย จริงไหมคะ

แต่ก็ต้องบอกว่าอันนี้เป็นการวิเคราะห์ย้อนหลัง ตอนที่โต้ตอบกัน ไม่ได้คิดอย่างนี้ รู้แต่ว่าตอบแบบสบาย ๆ ไม่หนักใจ ไม่ยาก และก็แน่นอนว่า คนเราจะชอบทำงานที่ตัวเองถนัด และไม่รู้สึกลำบากนะคะ

พอมาดูย้อนหลัง พบว่าสาเหตุที่ การตอบคุณน้อยนั่น ไม่ยาก เพราะว่าเพียงแค่ใส่ข้อมูลเรื่องฟลอร์ไทม์ ให้ตรงจังหวะ ตรงเวลา และแก้ไขข้อเข้าใจผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นเอง

ที่ไม่ต้องทำอย่างอื่น เพราะว่าคุณน้อยมีพร้อมแล้ว มาดูกันสิว่าอะไรพร้อม.....

ในแง่ของพุทธศาสนา ที่ว่าพร้อมคืออินทรีย์ 5 หรือพละ 5 ที่พร้อม

ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา

เรื่องศรัทธา และวิริยะ ไม่มีข้อสงสัย

เรื่องของปัญญาที่ว่ามี ได้จาก การคิดทบทวนและสรุปบทเรียนเป็นระยะ ๆ เช่น "ผมกับแพนก็มาคุยกันว่า....." "ทีนี้ผมก็มามองย้อนหลัง แล้วก็สรุปว่า"

และเมื่อเกิดเหตุการณ์อะไรที่ไม่เข้าใจ คุณน้อยไม่ผลิผลามสรุป แต่จะคิดก่อนที่จะถาม "ผมคิดว่าที่น้องภูเป็นอย่างนี้ น่าจะเป็นจาก.....หรือ.....และบางครั้ง น่าจะเป็นจากสาเหตุที่ตัวคุณน้อยเอง" ซึ่งเทียบเท่ากับพัฒนาการขั้น 7 (หนึ่งเหตุมีหลายผล และหนึ่งผลมีหลายเหตุ) และระดับ 9 (ปัจจัยที่จจริตหรือการกระทำของตัวเองส่งผลถึงลูก)

หมายเหตุ : บ่อยครั้งดิฉันได้ยิน การกล่าวถึงปัจจัยที่จจริตหรือการกระทำของตัวเองส่งผลถึงลูก ของผู้ปกครองบางท่าน ดิฉันรู้สึกว่าเป็นการพูดด้วยอารมณ์น้อยใจหรือประชด ไม่ได้เข้าใจจริง ๆ

เรื่องของคุณน้อย ต่อค่ะ และเมื่อสงสัยว่าอะไรที่อาจจะป็นสาเหตุแล้ว ก็จะเริ่มทดลองแก้ปัญหาพร้อมทั้งสังเกตผลการแก้ปัญหาอย่างละเอียด อย่างเช่นเรื่องนม หรือเรื่องการร้องไห้อาวหลาย ๆ แบบของน้องภู และใช้ความละเอียดประเมินความหนักเบาของสถานการณ์ "ตอนนี้...น้อยลงกว่าแต่ก่อน" อันเป็นพัฒนาการระดับ 8 ด้วย ถ้าอ่านแล้วยังไม่เข้าใจ ลองอ่านเรื่องคุยกันเรื่องฟลอร์ไทม์

เกี่ยวกับปัจจัยของพ่อแม่อีกครั้งค่ะ

โดยสรุปในแง่ของพัฒนาการ ตอนที่คุณนို့ตเข้ามาถามตอนที่เครียดเต็มที่ ก็เข้ามาด้วยระดับ 6 คือรู้ว่าตัวเองรู้สึกอะไร เพราะอะไร และต้องการอะไร หลังจากนั้นไม่กี่วัน ก็คืนสู่ระดับ 7-9-10 (เป็นอย่างน้อย) และคงอยู่ที่ระดับนั้นตลอด ยกเว้นตอนทะเลาะกับแม่ยาย พัฒนาการจะหล่นลงมาชั่วคราว 2-3 ชั่วโมง 55555

ถ้าผู้ปกครองท่านใด ไม่ได้เข้ามาด้วยศรัทธาจริง ๆ ไม่มีวิริยะ ไม่มีสติ ไม่มีสมาธิ หรือมาด้วยพัฒนาการไม่เต็มขั้น 6 ดิฉันก็รู้สึกว่ามันยากเกินกำลังค่ะ ที่จะใช้การโต้ตอบทางกระทุ้งช่วยท่านได้ แต่ก็พยายามนะค่ะ ไม่ใช่ไม่พยายาม

โดย กิ่งแก้ว.....

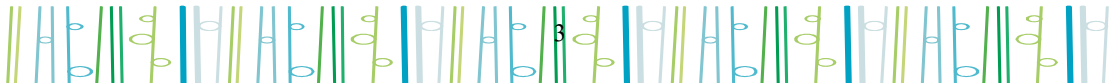
จริงๆแล้ว กว่าที่ผมจะเข้าใจหลักฟลอร์ไทม์ อาจารย์กิ่งแก้วก็ต้องซักแม่น้ำทั้ง 10 มาอธิบาย ซ้ำแล้วซ้ำอีก กว่าผมจะเข้าใจ อาจารย์คงต้องใช้ความอดทนมากกว่าผมหลายเท่าตัว และผมเองก็ไม่ต่างจากคุณพ่อและคุณแม่ท่านอื่นๆเลย คือในตอนแรกนั้น ทั้งสับสน ทั้งเครียด และไม่รู้จักจริงๆ ว่าอะไรคือทางที่ถูกต้องสำหรับลูก

แต่เมื่อผมได้รับคำแนะนำของอาจารย์ และลงมือทำ แล้วได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของน้องภู ผมก็เชื่อว่านี่แหละคือสิ่งที่น้องภูต้องการ ไม่ว่าจะผมจะทำผิดหลักไปบ้าง หรือหลงทางไปบ้าง ก็ได้อาจารย์กิ่งแก้วนี่แหละ ที่คอยดึงผมให้กลับเข้าหลักการของฟลอร์ไทม์ ไม่ว่าจะด้วยคำชม หรือคำตำหนิจากอาจารย์ ไม่ว่าจะดูหนักหรือเบาขนาดไหน แต่ผมรู้ว่าอาจารย์มีจุดมุ่งหมายเพียงอย่างเดียว คือต้องการให้เด็กออ ได้รับการเล่นดูที่ถูกหลัก จะได้ไม่โตมาแล้วกลายเป็นปัญหาของพ่อแม่หรือคนอื่น

จริงๆตอนแรกๆ ผมก็ไม่มีวิริยะ ไม่มีสติ ไม่มีสมาธิ ไม่มีอะไรเลย มีแค่ความอยากเห็นลูกรู้เรื่อง อยากรู้เห็นลูกพูดได้ กินข้าวได้ แค่นั้น แต่ตอนนี้ คำพูดได้แล้ว รู้เรื่องขึ้นแล้วกินข้าวได้แล้ว ความอยากต่อไปก็คือ อยากรู้ให้ลูกเป็นเด็กปกติที่สุดคนนึง เท่าที่เด็กปกติทั่วไปเค้าเป็นกัน

ปัจจุบันน้องภูอายุ 2 ขวบ 6 เดือนกว่าแล้ว เริ่มใช้ฟลอร์ไทม์ตั้งแต่เค้าอายุ 1 ขวบ 8 เดือน และผมจะใช้ฟลอร์ไทม์ตลอดไป สำหรับคุณพ่อและคุณแม่ที่ต้องการใช้ฟลอร์ไทม์กับลูก ก็อยากให้ศึกษาจากหนังสือของอาจารย์และข้อมูลต่างๆในบอร์ดแห่งนี้เยอะๆ แล้วมีอะไรที่ไม่เข้าใจ ก็มาตั้งกระทู้ถามอาจารย์คอยชี้แนะเสมอครับ

โดย นို့ต.....

อาจารย์ก็กังวลครับ ตอนนี้น้องภูอายุ **2 ขวบจะเจ็ดเดือน**แล้ว ยังไม่บอกว่าจะอึจะฉี่ แต่จะพูดตอนฉี่แล้ว พูดว่า น้องภูฉี่เลย ปะป๊าเอาผ้ามาเช็ดเลย

คือที่ผ่านมา ผมเริ่มไม่ใส่พิสให้เค้าในตอนกลางวัน แต่ถ้าวันไหนยุ่งๆ ก็จะไม่ใส่ให้ แล้วก็พูดเตือนเค้าบ่อยๆ ถามบ่อยๆ ว่าน้องภูปวดฉี่รึยัง แต่เค้าก็ไม่ตอบ พอปวดฉี่ ก็ฉี่ออกมาเลย บางครั้งก็พูดว่า น้องภูฉี่เลอะหมดเลย ปะป๊าเอาผ้ามาเช็ดหน่อย แต่ก็ไม่ได้พูดทุกครั้ง ช่วงนี้ ผมก็พยายามไม่ใส่พิสให้เค้าในตอนกลางวัน และพยายามพูดถามล่วงหน้าก่อนเสมอๆ ที่เห็นอาการของเค้าว่าจะปวดฉี่

ส่วนเรื่องพาไปเข้าห้องน้ำเพื่อให้เค้าฉี่ ยังทำไม่ได้ เพราะเค้าไม่ยอมให้จับไปเข้าห้องน้ำเลย ตอนนี้น้ำของเค้าก็คือพื้นห้องมั่ง ช่างเตียงมั่ง หน้าบ้านมั่ง

แต่ก็รู้สึกได้ ว่าเค้าจะบอกเราได้ในอีกไม่ช้า อาจารย์มีอะไรแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับกรณีนี้มั๊ยครับ ^^

โดย นีต.....

ไม่ค่อยมีความรู้เรื่องนี้ค่ะ ต้องขอรบกวนผู้รู้ค่ะ ตัวเองคิดว่าคอยอีก 2-3 เดือน น่าจะฝึกได้ เวลาจะฝึกเพราะดูไปแล้ว อายุพัฒนาการอาจจะไม่เท่า 2 ขวบ 7 เดือนดี เวลาจะฝึก ก็ถอดแพมเพิร์สเลย ระหว่างนี้ ลองชวนเขาไปทำโน่น ทำที่ ในห้องน้ำ ให้ชิน ๆ ก่อน รบกวนความเห็นของท่านอื่นด้วยค่ะ

โดย กิ่งแก้ว.....

ขอแบ่งประสบการณ์ค่ะ น้องโบตอนนี้อายุ 2 ขวบ 8 เดือน บอกเข้าห้องน้ำได้ค่ะ ตอนเริ่มแรกก็ยังใส่แพมเพิส แต่พาไปเข้าห้องน้ำ ประมาณว่า 2-3 ชั่วโมงพาไปทีนึง ตอนพาไปเข้าบางที่เค้าก็ฉี่ บางทีก็ไม่ฉี่ ถ้าเค้าฉี่เราก็พูดว่า น้องโบฉี่ ถ้าเค้าอึเราก็พูดว่า น้องโบอึ จนประมาณ 2 อาทิตย์ เค้าจะเริ่มพูดบ้างว่าฉี่ๆ คุณแม่ก็ไม่ใส่แพมเพิสเลยคะ มันก็จะมึบ้างที่บอกไม่ทัน จนตอนนี้เค้าก็จะบอกคะว่า ฉี่ๆ แต่ถ้าอึเค้าตันบอกเราว่าชักโครกๆ ล้างก้นๆ แต่กลางคืนยังใส่อยู่คะ

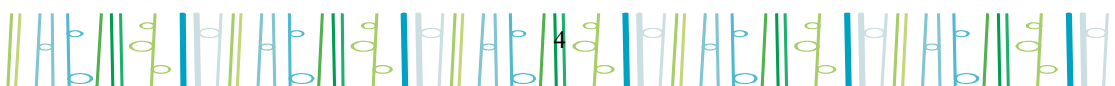
โดย orn.....

งั้นช่วงนี้ก็ไม่ใส่พิสตอนกลางวันไปเรื่อยๆก่อนละกันครับ คอยคอยถามและย้ำเวลาที่เค้ามีอาการปวด ^^

และปัญหาที่ผมเริ่มมองเห็น ว่ามันน่าจะแก้ยาก ก็คือเรื่องการเล่นกับเด็กคนอื่น เพราะช่วงนี้ เวลาที่น้องภูไปเจอเด็กเยอะๆ ไม่ว่าจะที่โรงเรียนหรือที่สนามเด็กเล่น เค้ายังไม่รู้ว่าควรจะไปเข้าหาเด็กคนอื่นยังไง

เค้ามักจะวิ่งเข้าไปกลางวงเด็กๆทุกครั้ง แล้วเข้าไปยืนยิ้มกระโดดๆ พอเค้าย้ายกันไปตรงไหน ก็วิ่งตามไปอย่างรวดเร็วทุกครั้ง

ผมต้องคอยตามติดตัวตลอด คอยกันไม่ให้วิ่งไปชนเด็กคนอื่น และคอยบอกว่าควรยืนตรงไหน เข้าไป

ได้แค่นั้น ผมพยายามจะไม่ดึงเค้าออกจากกลุ่มเด็กทันทีที่เค้าวิ่งเค้าไป แต่จะพยายามอยู่ใกล้แบบตัวติดตัวกับเค้าตลอดเวลา เพื่อคอยกันและคอยระวังการบาดเจ็บของเค้าตลอด และคอยอธิบายว่าพี่คนนั้นทำอะไร เด็กคนนี้ทำอะไร

ผมก็หวังว่า พอนานๆไป เรื่องการเล่นกับเด็กคนอื่นที่ผมคิดว่ายากสำหรับน้องภูนี้ อาจจะง่ายขึ้น เหมือนปัญหาต่างๆที่น้องภูเคยผ่านมาแล้วหลายๆอย่าง ^^

เพิ่มนิดนะครับ ที่บอกว่าไปเจอเด็กที่โรงเรียน หมายถึงเวลาที่ผมไปรับหลานสองคนที่โรงเรียนนะครับ ไม่ได้พาน้องภูไปเข้าโรงเรียนที่ไหน ^^

โดย นี๊ด.....

เรื่องเข้ากลุ่มเด็ก ทำที่เท่าทำอยู่ ดีแล้วค่ะ แค่นั้นสิ่งเร้าได้ ไม่นาน ก็ดีแล้ว ตอนหัดเล่นจริง ๆ เราจะหัดหนึ่งต่อหนึ่ง ถ้ามีโอกาส เวลาลูกหลายใครมาบ้าน "จัดฉาก" ให้เขามาอยู่ใกล้ ๆ กัน ก็พอ กระตุ้นแบบที่ครูพบแนะนำในบทความเรื่องเล่นกับเพื่อน (เรื่องเล่นฉีดน้ำ)

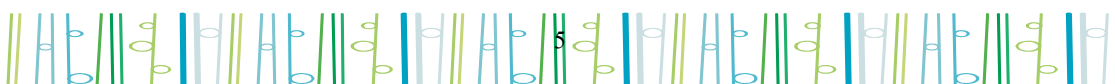
โดย กิ่งแก้ว.....

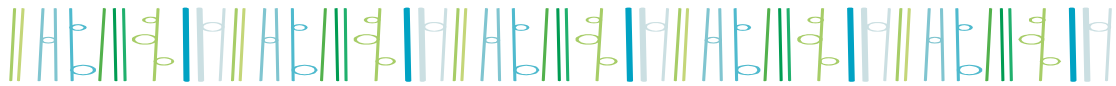
การเริ่มเล่นกับเพื่อน ลองเริ่มที่เด็ก 1 คนที่อายุใกล้เคียงกันที่สามารถเล่นด้วยกันได้บ่อยๆ จนเด็กมีความผูกพันกันก่อน ช่วงแรกคุณพ่ออาจจะช่วยมากหน่อย ให้สนุกเข้าไว้ ให้เด็กอื่นติดใจในการเล่นกับเรา และดีใจที่จะได้ร่วมเล่นกับเราก่อนค่ะ และเมื่อลูกเริ่มได้ เราก็จะค่อยๆถอยออกมาล่ะค่ะ

โดย
ma_ann.....
.....

มีหลานผู้หญิงอยู่ 2 คนเหมือนกันครับ เป็นลูกของพี่ชาย คนนึงอายุ 7 ขวบ อีกคน อายุ 11 ขวบ คนที่อายุ 7 ขวบนี้พอจะเล่นกับน้องภูได้ เพราะไม่ค่อยขี้ดใจน้องภูเท่าไร แต่คนที่อายุ 11 ขวบ แค่เจอหน้า น้องภูก็เดินเข้าไปเอาหัวโขกแล้วครับ ^^'

จริงๆผมว่าการใช้ฟลอร์ใหม่กับน้องภู ยังง่ายกว่าใช้กับหลานสองคนของผมเลยครับ ^^' เรื่องเล่น ผมก็พยายามเรื่อยๆเมื่อมีโอกาส ก็หวังว่าเค้าจะดีขึ้นเรื่อยๆ เมื่อก่อนน้องภูเวลาเจอคนเยอะๆ ถ้าเป็นผู้ใหญ่หลายคน น้องภูมักจะปลิกตัวไปสนใจสิ่งของแทน ถ้าเป็นเด็ก จะเข้าไปกลางวงโดยไม่รู้ว่าจะต้องทำตัวยังไง ปัจจุบันถ้าเจอผู้ใหญ่หลายๆคนพร้อมกัน เริ่มไม่หนี เริ่มสนใจคนมากขึ้น ถึงจะไม่สนใจคนก็ไม่ได้หลบในไปไหน ยังเดินคลอเคลียอยู่ใกล้ๆ ขวนคุยชวนดูอะไรก็สนใจดีครับ

ส่วนเรื่องบอกฉีกอกอี อันนี้ก็ต้องพยายามกันต่อไปครับ เคยอ่านที่แม่แอนเขียนไว้เหมือนกันครับ พยายามกันต่อไปครับ ^^

โดย นี้อ.....

อาจารย์กิงแก้วครับ ผมรู้สึกกังวลใจมาก ที่จะต้องเอน้องภูเข้าโรงเรียนในปีหน้าครับ ไม่ทราบว่า อาจารย์มีอะไรแนะนำมั้ยครับ ^^' อยู่กับเค้ามานาน จนรู้สึกกลัวแทนเค้า ที่จะต้องไปเผชิญโลกกว้าง โดยไม่มีผมอยู่เคียงข้างตลอดทุกนาทีครับ ^^'

โดย นี้อ.....

แนะนำให้หาโรงเรียนเล็ก ๆ แนวเตรียมความพร้อม ถ้าเป็นไปได้ ขอเข้าประมาณ มีย. หรือ กค. กะให้ครูจัดการเด็กอื่นให้หยุดร้องไห้ก่อน ระยะเวลา อาจจะไปแค่ 2 ชั่วโมง แล้วค่อย ๆ เพิ่มเวลา ยังมีเวลาอีกหลายเดือน ระหว่างนี้เตรียมเขาให้พร้อมเต็มที่ค่ะ

โดย กิงแก้ว.....

ขอบคุณครับอาจารย์ ที่จังหวัดของผม ก็มีโรงเรียนเตรียมก่อนอนุบาลที่ไม่ใหญ่มากอยู่ 2-3 แห่ง คาดว่าถ้าเริ่มจากวันละ 2-3 ชม. ผมคงไปอยู่ดูที่โรงเรียนด้วย สงสัยต้องทำความรู้จักกับคุณครูหรือ หรือ คนที่มีหน้าที่ดูแลเด็กๆ ก่อนสักหน่อยแล้ว ^^'

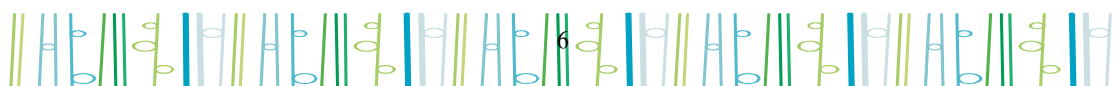
โดย นี้อ.....

อีกตั้งหลายเดือน ทำ "ปัจจุบัน" ให้ดีที่สุดค่ะ ถ้าทำได้จริงๆ ถ้าเขาเข้า "ใกล้" เด็กวัยเดียวกัน มากกว่านี้ ไม่ต้อง "ระบุง" เด็กยังได้เลย

โดย กิงแก้ว.....

อาจารย์กิงแก้วครับ ไม่ทราบว่า เคยมีเคสเด็กที่เป็นออทิสติก ที่มีพัฒนาการแบบก้าวกระโดดเกิดขึ้น บ้างมั้ยครับ หลังจากใช้ฟลอร์ไทม์นะครับ อายุเท่าไรก็ได้ครับ ไม่นับเด็กที่เป็นออทิสติกแบบเทียมนะ ครับ เช่น ใช้ฟลอร์ไทม์มา 1 ปี ลูกพูดคำที่มีความหมายได้ไม่กี่คำ ไม่เกิน 2 พยางค์ แล้วอยู่ๆ วันรุ่งขึ้น พูดตามที่พ่อแม่พูดได้ เกิน 2-3 พยางค์ครับ

หรือจากที่ไม่เคยจดจ่อ ไม่เคยตอบคำถามง่าย ไม่ยอมให้จูงมือ แต่อยู่ๆ วันรุ่งขึ้น จดจ่อได้ดี ตอบ คำถามง่ายๆได้ และยอมให้จูงมือแบบไม่มีวี่งหนีพ่อแม่ไปไหนครับ ไม่ทราบว่าเคยเกิดขึ้นบ้างไหมครับ ^^'

ปล.ที่ผมตั้งคำถามนี้ เพราะอยากรู้ว่า เคยมีเคสแบบนี้เกิดขึ้นสักครั้งหรือเปล่า จะเป็นแบบอธิบายได้ หรือไม่ได้ก็ได้นะครับผม (จะในประเทศหรือต่างประเทศก็ได้ครับ) ^^'

โดย นีต.....

ไม่เคยเห็นแบบที่คุณนีตเล่าค่ะ เคยเจอแต่การก้าวกระโดดชนิดน้อย หลังจากเด็กมีการถดถอย เช่น การเจ็บป่วย หรือเครียด ทำให้เด็กดูไม่ก้าวหน้า หรือถอยหลังอยู่พักหนึ่ง พอหายป่วย หรือหายเครียด เลยดูเหมือนมีการก้าวกระโดดเล็ก ๆ ค่ะ ดูแล้ว คิดว่าเด็กน่าจะกลับสู่เส้นทางก้าวหน้าเดิมของเขา ก่อนเจ็บป่วยค่ะ

โดย กิ่งแก้ว.....

อาจารย์ครับ เมื่อครั้งตอนที่น้องภูอายุ 1 ขวบ 8 เดือน ที่ผมให้เค้าหยุดนมชง ที่มีส่วนผสมของนมวัว ครับ ตอนนั้น ผมให้เป็นการก้าวกระโดดครั้งที่ 1 ของน้องภู (ในความรู้สึกของผมนะครับ)

ตอนนี้ ผมรู้สึกว่ามันมีครั้งที่ 2 เกิดขึ้นครับ และมันเกิดจากการหยุดให้เค้ากินนมชง (ไอโซมิล) ทั่งๆที่ มันก็ไม่มีส่วนผสมของนมวัวนะครับ หยุดไป 2 วัน มีอาการที่เปลี่ยนแปลงไป แบบเห็นได้ชัด (มาก) และไม่ได้เปลี่ยนไปแค่บางเรื่อง มันเปลี่ยนไปหลายเรื่องเลยครับ ซึ่งผมเพิ่งรู้สึก ว่าน้องภูใกล้เคียงเด็ก ปกติมากๆ และมันผ่านมา 6 วันนี้แล้วครับ ก็ยังคงดูอยู่เลยครับ

ผมว่าจะติดต่ออาจารย์แก้วตา แล้วเล่ารายละเอียดให้ฟังครับ เพราะมันแปลกๆจริงๆครับ ^^'

โดย นีต.....

เด็กแต่ละคนล้วนแตกต่างกัน ในเรื่องของอาหารการกิน ไวและตอบสนองต่ออาหาร หรือสิ่งแวดล้อมไม่ เหมือนกัน สำหรับน้องภู ดิฉันเนื่องจากนมเป็นอาหารหลักของเขา เมื่อมีการเปลี่ยนแปลง จึงมี อิทธิพลต่อเขามากกว่าเด็กอื่นค่ะ ตอนนี เตรียมตัวได้เลยนะค่ะ ถ้าเดาไม่ผิด อีกวันสองวัน จะมีการดื่อกครั้งใหญ่ตามมา

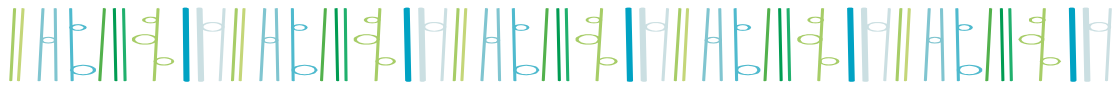
สำหรับเด็กคนอื่น **การตั้งข้อสังเกตอย่างละเอียดถี่ถ้วน และการพยายามแก้ไข อย่างมีขั้นมีตอน คือคำตอบสำหรับทุกอย่างค่ะ**

เรื่องความไวต่ออาหารบางอย่าง พบได้ในเด็กหลายคน แต่ผลของมันไม่ถึงกับเปลี่ยนจากหน้ามือเป็น หลังมือ ก็คงอย่างที่บอก เด็กคนอื่นกินอาหารได้หลากหลาย "เจอ" อาหารที่ไม่ถูกกันไปบ้าง ก็ไม่มากนัก เพราะเขาไม่ได้กินซ้ำทุกวัน ทุกมื้อ อย่างน้องภู การประเมินและค่อย ๆ คล่าหาสาเหตุ ว่ามีหรือ เปล่า มันจึงยากมาก ๆ

โดย กิ่งแก้ว.....

อาจารย์ครับ เป็นไปได้มั๊ยครับ ที่พ่อแม่บางท่าน พยายามใช้ฟลอร์ไทน์กับลูก แล้วการพัฒนาที่ดีขึ้นนั้น มันช้ามากๆ หรือบางคนอาจจะบอกว่าแทบไม่มีอะไรดีขึ้นเท่าไร หรือดีขึ้นช้าเกินไป จนอยากจะเลือกแนวทางอื่นในการช่วยลูก อย่างของน้องๆเองก็เหมือนกัน น้องๆดีขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ช้าเหมือนกัน (ก็เค้าเป็นออทิสติกนี่นะ) ^^ แต่พอน้องๆ มีการเปลี่ยนแปลงแบบกระโดดนิดๆ ผมเลยเชื่อว่า บางทีเด็กคนอื่น อาจจะมีเหตุผลที่ต่างกัน ที่ทำให้เค้ามีพัฒนาการช้ามากๆ ทั้งๆที่บางครอบครัวอาจจะให้เวลากับลูกมากขึ้น และใช้ฟลอร์ไทน์ไปด้วย

อย่างของน้องๆ พอหยุดกินนมวัวในครั้งแรก ก็นิ่งขึ้นมาแบบกระทันหัน ไม่ทำร้ายตัวเอง ไม่กระโดด ไม่หมุนๆจนหยุดไม่ได้

พอมายหยุดกินนมในครั้งนี้อีก อยู่ดีๆก็สามารถเล่นสมมุติได้ยาวนาน ไม่เบื่องาน ไม่เปลี่ยนรูปแบบรวดเร็ว และสนใจผมมากขึ้น และตอบคำถามขึ้นมาซะงั้น

ถ้าหากว่าเด็กคนอื่นมีการแพ้อาหารบางอย่าง หรือแพ้ต่อสิ่งรอบข้างบางอย่าง หรืออะไรก็ตามแต่ ถ้ามันมีผลกับเด็กคนนั้น และมีผลต่อสมองของเค้า ทำให้เค้ารู้สึกมีความเครียด ที่เค้าเองก็ไม่เข้าใจ อยู่ในสมองของเค้าตลอดเวลา ก็อาจจะเป็นไปได้ ที่จะทำให้เด็กเหล่านั้นมีพัฒนาการที่ดีขึ้นช้ามากๆ

โดย นี้อ.....

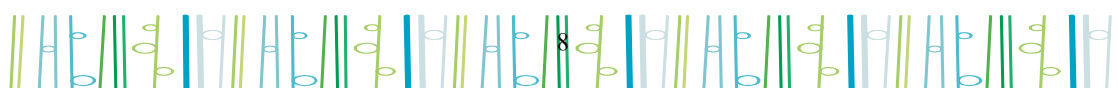
ความก้าวหน้าของเด็กแต่ละคนขึ้นกับหลายปัจจัย ปัจจัยแรกขึ้นอยู่กับความบกพร่องของสมอง เด็กบางคนมีความบกพร่องมาก บางคนมีน้อย เคยเขียนไว้แล้ว ว่าเราสามารถประเมินได้คร่าว ๆ อย่างไร (เขียนไว้ตรงไหน จำไม่ได้แล้ว)

สิ่งที่ใช้ประเมินได้แม่นยำที่สุด คือความก้าวหน้า หลังจากพ่อแม่ลงมือทำฟลอร์ไทน์อย่างถูกต้องกับลูก มีเด็กหลายคนค่ะ ที่มีความบกพร่องน้อย แต่พ่อแม่ทำไม่ได้สักที

ถ้าก้าวหน้าเร็วมาก ๆ สองสามอาทิตย์ หรือสองสามเดือน กลายเป็น "คนละคน" คุณหมอกรีนสแปนจะจัดเป็นพวก "คล้ายออ" แต่ไม่ใช่ออ แต่กระนั้นก็ตาม ยังต้องใช้เวลามาก 1-2 ปี เก็บรายละเอียดเรื่องระบบรับรู้ และการสั่งการกล้ามเนื้อ

โดยทั่วไป คุณหมอกรีนสแปน จะแนะนำให้ดูแลเรื่องอาหาร ก็ต่อเมื่อเด็กพัฒนาการก้าวหน้าช้า เมื่อพ่อแม่ลงมือทำเต็มที่แล้ว ดังนั้น ดิฉันจึงไม่ได้แนะนำคุณนี้อย่างนี้ เพราะไม่รู้สึกรว่าน้องๆมีพัฒนาการช้า (เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กออทิสติกคนอื่น) นาน ๆ ครั้ง จึงจะแนะนำผู้ปกครองเรื่องอาหาร เพราะไม่ค่อยเจอคนที่ "ทำเต็มที่" แต่ลูกไม่ค่อยดีขึ้น และเพิ่มเติมจากคุณหมอกรีนสแปนคือ ดิฉันจะแนะนำให้ผู้ปกครองที่ลูก "แกว่งมาก" แม้ว่าจะพัฒนาไปได้ไกลแล้ว แต่มีช่วงแกว่งขึ้นแกว่งลงมาก

ดิฉันเชื่อว่า เรื่องความไวอาหารหรือสารเคมีของเด็กบางคน ช่วยเรื่องความสนใจจดจ่อของเด็ก เมื่อสนใจจดจ่อ อะไร ๆ มันก็ดีขึ้น

และอย่างที่เล่าไปแล้วว่า เด็กส่วนใหญ่กินอาหารหลากหลาย ยากที่จะค่อย ๆ ตัดตัวโน้न ตัวนี้ ทีละ 2 สัปดาห์ เวลาประเมินไม่ง่ายหรอกค่ะ ที่ว่าไม่ง่าย เพราะว่า "ตัวทวน" ที่มีผลต่อพัฒนาการเด็กมีเยอะ ทั้งปัจจัยภายนอก (อาหาร สิ่งแวดล้อม) และปัจจัยภายใน (อารมณ์ ความรู้สึก ความวิตกกังวล) และสัมพันธ์กับคนใกล้ชิด เช่น ช่วงนี้พ่อแม่ยุ่งมาก ไม่ดูแล ลูกก็อาจจะแยลง ช่วงนี้พ่อแม่เอาใจใส่มาก เพราะกำลังทดลองสมมุติฐานบางอย่าง ลูกก็ดีขึ้นได้ค่ะ หรือช่วงนี้พ่อแม่เครียด เพราะจะต้องพาลูกไปหาหมอ ลูกก็แยได้เหมือนกันค่ะ

ในกรณีที่เรื่องความไวอาหารบางอย่าง ที่มาขัดขวางการกระตุ้นพัฒนาการ เปรียบเสมือน เราให้เด็กออกกำลังกายด้วยการวิ่ง โดยมีเหล็กถ่วงขาอยู่ เด็กจึงวิ่งไปได้ด้วยความลำบาก แต่ก็วิ่งไปได้

แต่พอเอาเหล็กที่ถ่วงออก เด็กวิ่งก็วิ่งได้ฉิว (เพราะว่าเคยวิ่งในภาวะ “โหด” กว่านี้ คือวิ่งทั้ง ๆ ที่ขาถูกถ่วง) ปัญหาของการถูกถ่วงมืออย่างเดียวนั้น คืออาจจะทำให้ผู้ฝึกสอนเหนื่อยล้า และเลิกไปก่อน แต่ถ้าตอนที่ถ่วงเหล็กอยู่ (มีสาเหตุรบกวน แต่ไม่ได้รับการแก้ไข) ไม่มีการออกวิ่ง คือไม่มีการกระตุ้นพัฒนาการที่เหมาะสม ถึงถอดเหล็กออก เด็กก็วิ่งไม่ได้อยู่ดี

ดังนั้น ระหว่างที่ยังหาเหล็กที่ถ่วงไม่เจอ และไม่รู้ว่ามันคืออะไร จึงแนะนำให้พยายามออกวิ่งไปก่อน (ทำฟลอร์ใหม่ไปก่อน) **เมื่อมีเวลาว่าง หรือ “อยู่ตัว” พอสมควรแล้ว จึงค่อย ๆ หาสาเหตุของการตั้งรั้งขัดขวางพัฒนาการ** (การวิ่ง)

หากแม้แต่พยายาม “งมหาเข็ม” ในบึง (ไม่ถึงกับมหาสมุทร) แล้วไม่เหลือริ้วแรงและสติปัญญาในการกระตุ้นพัฒนาการให้ลูก หรือว่าหาสาเหตุที่ขัดขวางพัฒนาการไม่เจอ..... ก็จงกลายเป็นการเสีย “เวลาทอง” ของลูกไป

และเนื่องจากการทำฟลอร์ใหม่เองก็มีความยากลำบาก ต้องปรับเปลี่ยนและศึกษาอย่างต่อเนื่อง เลยไม่ค่อยแนะนำให้ “เปิดหน้างาน” ด้วยการทดสอบสมมุติฐานมาจนเกินไปค่ะ

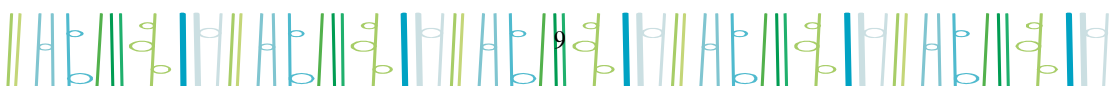
โดย กิ่งแก้ว.....

โ้ว เห็นภาพชัดเลยครับอาจารย์ ถูกต้องทุกอย่างเลยครับ ละเอียดและมองเห็นภาพได้ชัดมากๆเลยครับที่นี่ ^^

โดย นี้อด.....

อัปเดตพัฒนาการของน้องภูสัณนิคนะครับ

ตอนนี้น้องภูอายุ 2 ขวบ 8 เดือนพอดี เริ่มทำตามคำสั่งง่ายๆได้อย่างไม่มีปัญหา แต่ยังไม่บอกอืบอกฉี (ไม่บอกก่อน) เวลาเล่นสมมุติ สามารถสื่อสารกลับไปกลับมาได้นาน ไม่หลุดไปสนใจอย่างอื่น แต่ยังมีเรื่องคำในประโยคได้ไม่ค่อยถูกเท่าไร แต่สื่อสารออกมาได้ตรงเหตุการณ์ที่คุยกันอยู่ สามารถปล่อยให้

เล่นกับคนอื่นได้ โดยไม่ต้องคอยตามติดแบบประชิดตัว แต่ยังไม่ค่อยระวังตัวเองเท่าไร ชอบเดินสะดุด
 สิ่งของง่ายๆ ไม่พูดทวนคำแล้ว เริ่มรู้จักพูดสื่อสารเพื่อจะเอาสิ่งที่อยากได้ แต่ถ้าถูกขัดใจ จะชอบพูด
 ว่า ตายเลย และมีเอาหัวมาโขกด้วย พร้อมกับพูดว่า “น้องภูเอาหัวโขกป้าเลย ป้าตายเลย”

เริ่มตอบคำถามที่ผมถาม และตอบคำถามของคนอื่นได้บางครั้ง ถ้าอยู่ในเรื่องที่กำลังสนใจ และเป็น
 เรื่องที่เค้าเข้าใจ เช่น มีคนถามว่า น้องภูไปไหนมา หรือว่า น้องภูกินอะไรอยู่ แต่ก็ไม่ทุกครั้ง

ส่วนที่ยังเห็นว่าเป็นปัญหาอยู่ตอนนี้ก็คือ ยังไม่บอกก่อนว่าจะอึ จะฉี่ และยังไม่ค่อยยอมกินอาหาร
 หลากหลาย กินข้าวผัดกับแกงจืดได้ กินข้าวต้มได้ แต่เนื้อไก่เนื้อหมู เค้าจะไม่ค่อยกินครับ จะเคี้ยว
 แล้วกลืนแต่ข้าว ป้อนไปที่คาก็เคี้ยวกลืนแต่ข้าว พอนานๆไป ก็บอกจะคาย แล้วก็คายเนื้อออกมา ไม่รู้
 ว่าเลือกกลืนแต่ข้าวได้อย่างไร ^^'

โดย นี้อ.....

กินหมู กินไก่ไม่ได้ กินปลาก็แล้วกัน ผิวสัมผัสนุ่มนวลกว่า

ถูกขัดใจ โกรธ แล้วเอาหัวโขก เป็นการแสดงความโกรธระดับ 4

แต่ถ้าบอกว่า “น้องภูเอาหัวโขกป้า ป้าตายเลย” เป็นระดับ 5 (ขั้นต้น)

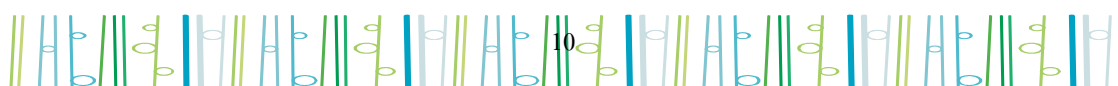
ต่อไป จึงเป็น “น้องภูไม่ชอบ” แล้วจึงจะได้เป็น “น้องภูโกรธ” และ “น้องภูรู้สึกโกรธ” ตามลำดับ
 ต่อด้วยน้องภูโกรธ เพราะ.....จึงเป็นขั้น 6 ค่ะ

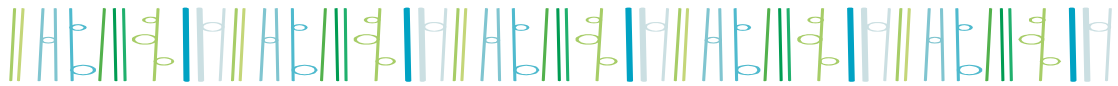
แต่อาจจะมีส่วนกลับขึ้นลง ตามความแรงของอารมณ์บ้าง คือโกรธไม่มาก อยู่ระดับ 5 พอโกรธมาก ร่วงลง
 ระดับ 4 คือยังมีอึ้งอ้าวไม่อยู่แล้ว ส่วนอารมณ์กลัว เสียใจ ดีใจ น่าจะบอกได้แล้วนะคะ เรื่องบอกก็
 บอกฉี่ อยากให้รออีกสัก 2 เดือน หากถึงตอนนั้น ยังไม่ได้ จะแนะนำให้ทำ star chart คิดว่าเร็วไป
 หน่อยที่จะทำตอนนี้ค่ะ

การบ้านสำหรับน้องภูในช่วงนี้นะคะ

1. ฝึกการควบคุมร่างกาย เช่น กอด บีบมือ ตบมือ หนักเบา วิ่งช้า เร็วขึ้น เร็วขึ้นอีก เร็วที่สุด (เล่น
 เปลี่ยนเกียร์รถ)
2. ฝึกหาของ
3. ฝึกฟังคำสั่ง 2 ขั้นตอน ในการสั่งครั้งเดียว
4. เล่นสมมุติให้ต่อเนื่องยาวนาน และหลากหลาย
5. ฝึกรับรู้อารมณ์
6. ช่วยทำงานบ้าน และเพิ่มประสบการณ์ชีวิตอื่น ๆ

โดย กิ่งแก้ว.....

เรื่องกินหมกนไก่ น้องภูก็พอกินได้นะครับ คือเป็นชิ้นใหญ่ๆก็เคี้ยวจนละเอียด แต่ไม่ยอมกลืน (บางทีก็กลืน) ส่วนปลาก็กินได้ครับ แต่น้อย ส่วนใหญ่จะกลืนข้าวชะมากกว่า ^^'

เวลาน้องภูถูกขัดใจ แล้วเอาหัวโขกส่วนใหญ่จะพูดว่า “ป้าตายเลย” พอผมถามว่าโกรธหรือ เค้าก็บอกว่าน้องภูโกรธป้า ก็ถามต่อว่าโกรธเรื่องอะไร เค้าก็ไม่ตอบ พอให้ตัวเลือก เช่น โกรธปะป้าเพราะปะป้าไม่พาไปเซเว่น หรือเพราะปะป้าไม่ให้กินบ๊อคกี้ เค้าก็จะเลือกตอบได้ มีบางครั้งที่ถามว่าโกรธเพราะอะไร แล้วเค้าตอบเอง แต่เรียงคำพูดไม่ค่อยถูก เลือกคำมาใช้ไม่ค่อยถูกเท่าไรครับ

ส่วนอารมณ์กลัว เสียใจ จะบอกได้ครับ เช่นเวลามีคนแก๊งวิ่งเข้ามาหา น้องภูจะพูดว่า “กลัวๆ” แล้วก็วิ่งมาหาผม แล้วบอกว่า “น้องภูกลัว” ผมก็ถามว่าอะไร ก็ตอบว่า “กลัวพี่จอยแก๊ง” (ลูกน้องชอบแก๊งทำท่าวิ่งเข้าหาเค้าครับ)

แต่เวลาเสียใจจะพูดซ้ำๆประโยคเดิมหลายครั้ง เช่น (น้องภูไม่เชื่อฟังปะป้า ปะป้าไม่ให้เล่นแระ) พร้อมกับร้องไห้ และมีซบเซ็ดน้ำตาที่ไหลผมด้วย จะพูดซ้ำๆไป ร้องไห้ไป ต้องปลอบและบอกถึงอารมณ์ที่เค้าเป็นอยู่ และคุยกันอยู่แบบนั้นจนน้องภูสงบลง แล้วก็สื่อสารกันต่อได้ เช่น เอาละ น้องภูกับปะป้าไม่โกรธกันแล้ว น้องภูไม่ตีปะป้าแล้ว ปะป้าก็ไม่ตุน้องภูแล้ว แล้วก็ชวนคุยว่าจะไปไหนกันต่อ

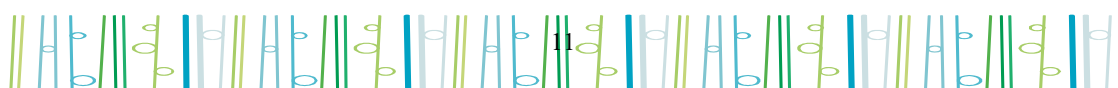
ส่วนเรื่องการบ้านที่อาจารย์ให้มาเรื่องฟังคำสั่งสองขั้นตอนในการสั่งครั้งเดียว น้องภูก็ทำได้ดีเลยครับ (เพิ่งรู้ตัวเหมือนกัน ว่าน้องภูทำได้) ^^'

เรื่องเล่นสมมุติให้ยาวนาน อันนี้ยาวนานได้แล้วครับ แต่หลากหลายนี้ ยังไม่ค่อยครับ เพราะบางเรื่องสมมุติไปสมมุติมา มันไปเรื่องที่เค้าไม่เข้าใจ หรือไม่เคยเจอมาก่อน ก็มึนๆ เปลี่ยนเรื่องไปเลยก็บ่อยครับ ^^'

การฝึกการควบคุมร่างกายและรับรู้อารมณ์ สองเรื่องนี้ก็ทำเรื่อยๆในทุกครั้งที่มีโอกาสครับ ส่วนเรื่องงานบ้านและประสบการณ์อื่นๆ อันนี้เย่ครับ ทั้งในบ้านและนอกบ้านเลยครับ อยากให้อาจารย์ให้การบ้านเยอะๆ หลายๆข้อเลยครับ เพราะบางที ผมกับแฟนก็นึกไม่ค่อยออก เพราะบางที งานที่ทำทุกวัน มันซ้ำซากจำเจ เลยนึกเรื่องปกติของครอบครัวอื่นๆไม่ออกครับ ^^

โดย นี๊ด.....

เมื่อดูโดยรวม ก็คิดว่าพัฒนาการของน้องภูก็น่าจะสมวัยแล้วนะคะ อายุ 2 ขวบ 8 เดือน มาถึงเกือบกลางขั้น 6 แล้ว ก็เหลือเก็บรายละเอียดเรื่อง ระบบรับรู้ที่ไวความรู้สึกมากกว่าปกติ ประสาทสั่งการที่อาจจะยังไม่เต็มร้อย และเรื่องการฟังอีกเล็กน้อย **“ปลดป้าย” ก็นึกว่าเนอะ**

เมื่อน้องปฏิบัติตามสั่งสองขั้นตอนได้แล้ว ก็ให้ทำสามขั้นตอน และให้ออกกำลังตามที่คุณหมอแก้วตา
สรุปไว้ให้ รวมทั้งเช็คความเข้าใจและการใช้ภาษาประโยคแบบต่าง ๆ ตามหนังสือเล่มเหลือง “บูรณา
การเพื่อลูกออทิสติก” และการทำงานอารณ “โกรธ”

โดย กิ่งแก้ว.....

